

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

Tako so torej sedeli vsi trije možje v mirnem molku, kakor je to mogoče le med dolgoletnimi prijatelji. Razmišljali so vsak svoje. Mirko je že premagal potrptost in brezupnost prav-

se tako rada igrala z njegovim bolnim sinkom, saj sta bila enakih let. Tretjega moža ni poznal.

Mirko je vstal in stopil novodošlim nasproti. Oba Indijanca pa se nista

»Vi ste Logan!« je veselo kliknil Dane Bun

kar minulih ur, po Loganovih tolažilnih besedah ob otrokovi postelji se mu je zdaj bolj in bolj vedrilo obličje.

Poteklo je kakšne pol ure, ko je trojica zaslišala moške in ženske glasove. Mirko je ostrmel, uzrl je na robu gozda nekatere postave. Bilo je očitno, da so se, dokler so bile v gozdu, sporazumevale le s tihimi besedami. Zdaj pa, ko so uzrle leseno hišico, niso več imele razloga za previdnost. Mirko je spoznal dva soseda iz bližnje naselbine ob Modri reki. Seboj sta imela svoji ženi in celo dva otroke, ki sta

zganila, čeprav sta bila s hrbtom obrnjena proti prišlecem. Mirko je pozdravil sosede s pristrčnimi besedami, pogladil je fantičku in deklici lase in se obrnil k tretjemu moškemu.

»To je Daniel Bun, Mirko«, je rekel svak Konrad Vulf.

Mirko je pozorno pogledal tujca, bil je presenečen: tako si pač ni predstavljal slavnega lovca, ki se je bil pravkar vrnil z večletnega potovanja po deželi Kentuki. Vse drugače so mu ga bili opisovali.

Mož pred njim je bil manjši kakor Mirko in zelo suhljate postave. Na prv

pogled je bil sama kost in koža. Obraz in roke je imel od solnca tako ožgane, da bi ga mirna lahko štel med Indijance; edino obleka ga je izdajala za belca. Toda na njegovi opravi ni bilo nič posebnega, kakor tudi ne na potezah njegovega obraza. Čelo, nos, usta, brada — vse je bilo na mestu, kamor je spadalo in prav nič ni izdajalo kakšne posebne prevejanosti, bistrosti, modrosti ali poguma. Bun je bil očitno vaje,

Torbica za pipo, napravljena iz majhnega krzna, nosili pa so jo spredaj na prsih

da so ga novi znanci ogledovali in da jih je razočaral. Njegove oči so ne nekoliko prezirljivo smehljale, ko je po kratkem presledku, odkar ga je ogledoval Mirko, rekel:

»Čul sem že o vas, rjavolasec moj predragi! Pa sem dejal, da si je treba enkrat ogledati vaše dolge korake. Kaj takega vidi Dane Bun vedno rad. Že dolgo je tega, že štiri leta menda, kar sem prvič čul o vas. Toda dolge krake je vedno vredno pogledati.«

S svojimi dolgimi kraki si je nekoč rešil življenje na meji. O tej nenavadni rešitvi, ki je imela tudi nenavadno srečne posledice, se je daleč naokrog govorilo. Takrat je veljala slavna pogodba med lordom Denmorom, ki je bil takrat zastopnik angleškega vladarja v Ameriki, in med štirimi indijanskimi plemen, ki so molče priznavala Kornstalka, glavarja Šavanov za voditelja. Po tej pogodbi je bil Indijancem za dobo štirih let

mir zagotovljen. Kaj je to pomenilo, so vedeli najbolj ceniti oni beli nasejlenci, ki so prebivali na meji pokrajin, kjer so domovala omenjena indijanska plemena. Mirko je takrat postal neprostovoljno orodje preračunljivega glavarja Kornstalka. Bilo je povsem naravno, da je Dane Bun zdaj ob svidenju začel najprej govoriti o teh dogodkih. Le način, kakor je začel, je bil tak, da so njegove besede mogle zbuditi nekaj nezaupanja. Zato je Mirko odgovoril bolj pridržano, kakor je to sicer bila njegova navada:

»Prav gotovo, dragi polkovnik, dolgi kraki in dolga puška lahko moškemu zmerom dobro služijo...«

»Polkovnika kar pustite, gospod. Nič ne dam na to. Toda prav imate: dobra puška, dobre noge in bistro oko, — to kaj velja, gospod Mirko.« — Ponudil je Mirku desnico, ki jo je ta stisnil veselo in čvrsto, zadovoljen z besedami Danijela Buna.

Njuno pogovarjanje pa so nenadno prekinili vzkriki obeh otrok, ki sta bila hitela v koč in sta zdajci spet prestrašena pribežala iz nje. Ugledala sta namreč oba Indijanca. Jokajoča se sta se plaha skrila za mamino krilo.

Logan, ki je tudi slišal otroški krik, se je okrenil. In ko je opazil oba otroka, mu je lahen smehljaj zakročil okrog ust, njegove resne poteze so se zvedrile. Ko pa je pristopil bliže, sta ga otroka spoznala, najbrž po gladko ostrizeni irokeški glavi. Kajti Irokezi so bili ob Sjnji reki precej redki. Zdaj sta otročka razprostrla ročice in vesela pohitela k indijanskemu glavarju. Oklenila sta se njegovih nog in ga tako pridržala na mestu.

Belci so pristopili in Dane Bun je motril ta prizor vidno presenečen. Indijanec je bil pozorno ogledal stezosledca Buna, ki se mu je bližal. Zdaj je rekel pridržano:

»Tagajutah je vesel, da vidi dolgo puško.«

Začuden je vzkliknil Mirko:

»Po čem pa, Logan, spoznaš Danijela Buna?«

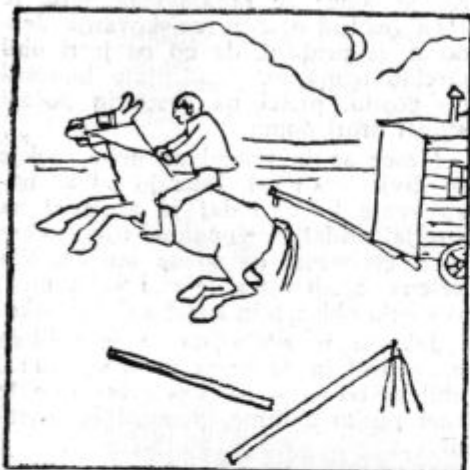
Logan se nasmehne:

»Dolga puška je poznana v vseh vaseh, kjer prebivajo rdeči možje. Mlad bojevnik bi ga spoznal, tudi če njegovo oko še ni uzrlo dolge puške. Tagajutah pomeni: glavar.«

(Dolga puška)

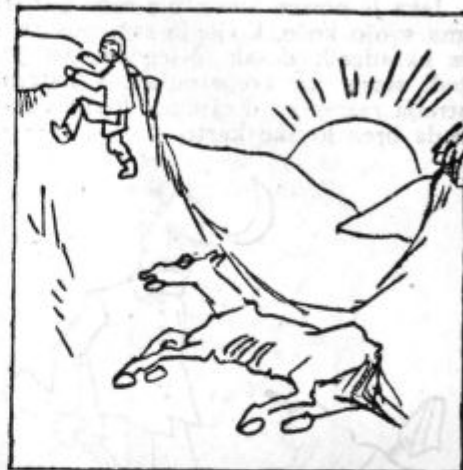
Vidovo potovanje

Spisal Marjan Smole, uč. VI. razr. v Žužemberku

9.

Ko je bilo neke noči v vozu vse mirno, je Vid tiho vstal. Posrečilo se mu je, da je neopazno prišel iz voza, skočil na konja in odjahal. Dolgo je jahal skozi mesečno noč in ves čas je trepetal, da ga ne bi začel lastnik voza zasledovati.

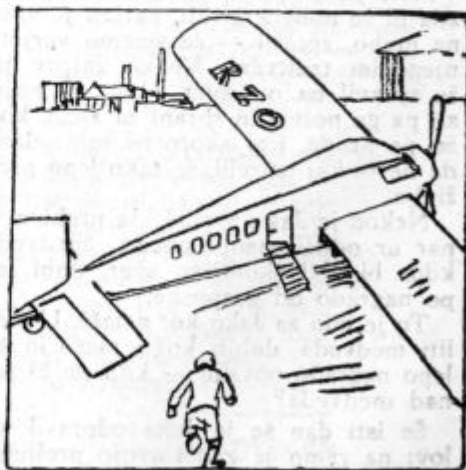
11.

K sreči ni bil poškodovan, omedlel je bil samo od strahu. Ubogi stari konj pa je mrtev ležal v jarku. Vid ga je potrepil po vratu, se poslovil od mrtvega tovariša, ki mu je pomagal ubežati in se peš odpravil dalje.

10.

Ko se je začelo daniti, je prišel Vid do širokega jarka, ki ga pa slabotni stari konj ni mogel preskočiti. Konj je z Vidom vred padel v globoki jarek in tam nezavesten obležal. Toda kmalu se je prebudil iz nezavesti.

12.

Po dolgi hoji je prišel Vid do velikega letališča. Neopazno je zlezal v letalo in se skrnil. Upal je, da ga bo letalo odneslo v mesto, kjer ga je stric pričakoval. Lačen in truden se je skrnil med zaboje in nihče ga ni opazil.

(Dalje.)

Lovec Jaka in nočni strah

Spisal Franjo Primc, dijak gimn. v Celju

Jaka je pošten lovec. Na robu gozda ima svojo kočo, ki jo je sam postavil iz ukradenih desak. Njegova last je tudi stara, zarjavela puška, s katero strelja raznoliko divjačino; lovi pa seveda brez lovske karte.

Sicer pa je Jaka izvrsten lovec. Dozda ni še nobene živali, katero je vzel na muho, zgrešil — če smemo verjeti njegovim trditvam. Veliko zajcev je že spravil na oni svet. Meso ali poje ali pa ga posuši in shrani za zimo, kožo pa proda. Ker skoro ne mine dan, da ne bi kaj ustrelil, se tako lepo preživlja.

Nekoč je Jaka zvedel, da prebiva v par ur oddaljenem gozdu medved; kdor bi ubil škodljivo zver, dobi lepo nagrado od gosposke.

To je bilo za Jaka kot nalašč. Ustreliti medveda, dobiti kožo, meso in še lepo nagrado povrh — kdo ne bi šel nad medveda?

Še isti dan se je Jaka odpravil na lov; na ramo je zadel svojo preljubo puško, v žep vtaknil par nabojev — pa hajd na rajžol!

Po nekaj urah hoda je dospel do onegavega gozdiča, o katerem so pravili, da v njem prebiva medved. Brž je pričel preiskovati goščo; vsak grm je pretaknil, v vsako luknjo je vtaknil svoj kratki nos — toda nikjer ni našel niti najmanjše sledi za medvedom.

Ko je sonce že zahajalo za gore, je Jaka ves ljut opustil raziskovanje. Jezno se je pridušil, da bo pa jutri ubil mrcino nemarno, godrnjaje lomstil po gozdu, prišel na cesto in počasi stopal proti domu.

Mesec se je smejal na nebu; nekje so divje jali psi. Jaka je bil že blizu svoje kočice; tedaj je zagledal na streljaj oddaljeni županovi njivi nekaj tako groznega, da so se mu zašibila kolena. Sredi njive je stal velik mož, ves belo oblečen in žugal z dolgo roko.

Jaki se je zdelo, da se je velikani premaknil in da stopa proti njemu... ubil ga bo — — — Ves prestrašen je snel puško z rame, pomeril in ustrelil...

Velikani se je zamajal in z groznim truščem tebebnil na tla.

Jaka je veselo zamomljal: »Ali sem ga, hal« in se, čeprav ga je bilo še zelo strah, napotil proti prikazni, da bi videl, kakšen je neki strah.

Komaj pa se je Jaka sklonil nad »mrtveca«, je takoj opazil, da ni ustrelil nikakega velikana ali strahu, temveč navadno strašilo, iz cunj narejenega moža, ki ga je postavil župan na njivo, da odganja nadležne vrane in vrabce.

Primc Franjo — dijak:

Jutro

Zapela je ptička na vejti zeleni,
vstalo je jutro, z zarjo odeto;
zbudile se cvetke in črčki so leni,
vstalo je solnce vse z zlatom prežeto.

Tam v dalji mehko zvon mi pozvanja;
poslušam, prevzet od glasov
zvona, ki vasi in fari jutro oznanja.
Kako blagoglasen zvok je njegov.

Iz sna se hrib in dolina zbudila.
Ze solnce visoko na nebu stoji.
Tam kmetič orje; dva vranca čila
mu orjeta njivo... poldne zvoni..

Manica:**„Pet pedi ...“**

Na njivi, ob zreli pšenici se sklanjajo žanjice. Kar zakliče ena:

»Joj, prepeličje gnezdo! Še sreča, da nisem s srpom ranila malih prepeličk. Zvečer jih ponsem domov. Naj bodo v zabavo mojemu malemu Cenčku!«

»Če imaš srce v prsih, ne stori tega in pusti mi mladiče«, mlo zaprosi vsa prestrašena mati prepelica, ki se prav tedaj tam izza meje vrača k svojim mladim.

»Zaman moleduješ«, odvrne neusmiljena žanjica. »Našla sem jih jaz in jih vzamem s seboj. Moj otrok bo imel veliko veselja z njimi. Ti pa kmalu zneseš druga jajca in izvališ nov zarod!«

Prepelica pa ne odjenja:

»Žena, iz tvojega govorjenja sklepam, da si mati. Torej samo pomisli, kako bi ti bilo pri duši, ko bi kdo takole nasilno ugrabil tvojega otroka! A vedi, tudi jaz sem mati!«

Žanjici gredo te poslednje besede uboge prepelice do srca. Zamisli se in skoro jo je sram. Ginjena jo potolaži:

»Ne boj se, prepelička! Tvoj zarod ostane tu nedotaknjen. Le pojdi brez skrbi k dragim mladičem, kajti — res je, tudi ti si mati!«

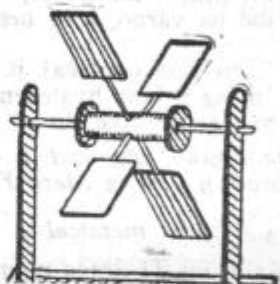
Prepelica vsa srečna zleti k svojim ljubim nebogljencem in hvaležno zapoje v beli dan:

»Pet pedi, pet pedi...!«

Lev Pušček:**Mlinček**

V našem vrtu melje mlinček, melje, melje, vse dni melje od ponedeljka do nedelje.

Melje mlinček bre zvodice, melje kruhek in potice, melje, zmelje vse pogače, melje, zmelje vse kolače — v našem vrtu melje mlinček, melje, melje, vse dni melje od ponedeljka do nedelje.

Melje rižek, melje sirček, melje, zmelje vam krompirček, če je treba — tudi zelje včasih mlinček naš vam zmelje. V našem vrtu melje mlinček, melje, melje, vse vam zmelje od ponedeljka do nedelje.

Kdor bi rad še kaj dal zmlati, mora zdaj že pohiteti — mlin ne odpre več vam vrat, ako mlinar pojde spat.

V našem vrtu melje mlinček, melje, melje vse vam zmelje od ponedeljka do nedelje.

Ko se bomo prebudili, mleka v reje bomo vliči, čokolade v mlinček deli, zopet bomo mleli, mleli.

Mel bo mlinček — mamin sinček, ki vse dneve melje, melje od ponedeljka do nedelje.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 12 zlogov: a— a—do—ka—le—lod—men—pe—rin—ve —zov—že 6 besed pomena: 1. Jurčičev junak; 2. slap Savinje; 3. drevesni plod; 4. mesto ob istoimenskem morju v Rusiji; 5. mesto v vardarski banovini; 6. gorstvo v Evropi — da bodo dale začetne in končne črke od zgoraj navzdol misel vodnico nacionalistov.

Jutrovčki pišejo

Moja mati

Moja mati je
kot sonce, ki se
zjutraj zabliski,
njeno srce je kot
zarja, ki na nebu zažari.

Če nevarnost mi
preti, na pomoč
mi prihi ti ter popelje
me na varno, kjer nesreče ni.

Zato Bog poplačaj ji.
In jaz ji bom hvaležen
vse svoje žive dni.

Rupnik Matko, učenec 4. r. osnovne šole v Srednji vasi iz Stare Fužine

Ljuba mamica!

Najljubša si mi Ti draga mamica.
Nemorem si predstavljati življenja
brez Tebe. Nad vse sem srečna, da Te
še imam. Kako nesrečni so otroci brez
mamice.

Kaj blo bi mi življenje
brez Tebe mamica.
le žalost in trpljenje,
bi polnila mi ga.

Zato, pa dobra mamica,
nikdar ne smeš umret
saj veš, da mi brez Tebe
ne moremo živet.
Ljubi Bog naj Te ohrani še dolgo
vrsto let.

Pozdravlja Te Mici Cvirn, uč. 5. raz. osnov. šole Blanca ob Savi.

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam in Ti pošiljam spis: »Moja mamica! Mamica je moja največja prijateljica! Koliko sreče in veselja užije vsak otrok ob svoji zlati mamici. Od prvega nasmeha v zibki, kateri velja mamici, do najmanjšega gorja vse, občuti z otrokom mati. Mamica me je učila prve besede čebljati, njena roka je vodila moj prvi korak, ob bolesti streže noč in dan v bojazni za otrokovo življenje. Oh, ti zlata moja mamica, ti si moja največja prijateljica! Ob vsakem uspehu v šoli pridem žarečih oči domov in najdem odmev

v materinem srcu. Kadar me tare žalost, potožim zopet njej, pa mi je olajšana boleost. Zato tudi znam ceniti to globoko materino ljubezen ter prosim sleherni dan za njeno zdravje, ljubega Boga, da bi mi jo ohranil še dolgo, dolgo vrsto let. Koliko otrok izgubi v prezgodnji mladosti največji zaklad, mater, taki otroci ne poznajo njene globoke ljubezni in njenega prijateljstva. Zato sem hvaležna ljubemu Bogu, da imam tako dobro mamico.

Te lepo pozdravlja Neva Gnezda, uč. II. razr. gimn. Ljubljana, Mariborska ul. 20.

Moja mati. Ni dražjega zaklada na svetu, kakor je mati. Mati skrbi za svojega otroka kakor za svoje oko. Kako žalostna je mati takrat, ko gre otrok v tujino, si lahko misli vsakdo. Še bolj pa se napolni materino srce žalosti, ko ji neso njenega otroka na pokopališče odkoder se ne bo nikoli več vrnil.

Zelo nesrečnega se čuti otrok, ko nima več svoje drage mamice, ki je toliko zanj skrbela in trpela. Toda kako čuva materina ljubezen svojega otroka po smrti ne moremo popisati. Tolažba dobrim otrokom, ki so zgubili svojo mamico je, da se bodo videli zopet tam, kjer ni žalosti in nobenega trpljenja.

Premelč Nežka učenka VI. r. šole na Bizeljskem.

Materi. Bliža se Tvoj dan, o mati moja! Naj Ti tudi moje srce posveti nekaj tihih misli. Ob misli na Te, pa se vedno spomnim tudi mojega očka, ki sta tako nerazdružljiva prijatelja. Saj si ne morem predstavljati Tebe, mati moja, brez ateka ob Tvoji strani. Tako se imata srčno rada in vidva oba skupaj tako zelo skrbita zame in za moje bratce. Še nekaj Ti povem mamical! Ko je po dolgi in težki bolezn, spet moj očka šel za delom in Ti je v soboto zvečer dal skromni zaslužek, sem čul, ko je rekel Tebi: »Malo je, pa saj znaš Ti čudeže ustvarjati.« Fil sem takrat že v postelji. Branil sem se spanca. Tako rad bi bil še

zvedel, kako znaš Ti delati čudeže, a čul sem še samo Tvoje besede. Treba bo pač pljuniti v roke, in vstopil sem že v deželo sanj. Vajina ljubezen in skrb pa je bedela nad menoj in mojimi peterimi bratci. Povračaj Vama Bog stoterol

To srčno želi,

Janko Spende, uč. V. razreda viš. nar. šole, na Ježici pri Ljubljani.

Mati. Kadar sedim pri materi in gledam njene roke premišlujem in pridem do zaključka, da ni stvari na svetu, ki bi bila taka kot roka matere. Njene roke delajo samo za onega, za katerega utriplje njeno materinsko srce — za otroka. Vsak utrip njenega srca sproži iskrico ljubezni.

Mati vedno dela, vedno misli le na svojega otroka. Njeno življenje je delavnik, ne praznik. Toda tudi drugi ljudje delajo, a oni dobe plačilo, ona pa dobi za plačilo nehvaležnost svojega otroka.

Boris Kryštufek, uč. IV. razr. v Trzinu.

Moja mati. Kako sem vesela, da imam moja predobro mamico. Večkrat sem premišljevala, kaj bi storila, če bi je ne bilo.

Mati mi je vse. Vse, kar imam, je njeno. Učila me je prve besede, naučila raznih molitvic! Prvi Oče naš sem molila z njo. Vsak večer sem se pripočela z njo Bogu. Pripovedovala mi je prekrasne povestice in me popeljala v čudežne dežele. Spominjam se vseh povestic, ki mi jih je pripovedovala, da sem hitreje in lažje zaspala. Komaj pa sem se zbudila, je bila že vsa skrbna pri meni, me umila in napravila, nakar se je počela igrati z menoj. Mamica mi je vedno ob strani. Ona je tisočkrat več nego najboljša prijateljica in ni tu primera. Če si ne vem pomagati sama, se obrnem do nje in jo vprašam za nasvet. Vse povem svoji mamici in nič ji ne prikrijem. Ona me tolaži in odvzame vse skrbi. O, kako naredi to hitro! Pogladi me z mehko roko in vse je dobro. Mamica je za mene vse. Ljubila jo bom vse svoje življenje in ji pomagala. Hotela bi ji vzeti vse skrbi. Spoštovala jo bom in v svojem srcu jo bom nosila vedno.

Anča Anersperg, dijakinja II. a. g. pri Uršulinkah v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Tudi jaz se enkrat oglasim v Tvojem koticu. Mati je moja največja prijateljica. Vsako leto obhajamo na določen dan praznik vseh mater. S cveticami in posebnimi čestitkami se hočemo vsaj malo oddolžiti veliki ljubezni, ki jo zmore le mati. Vendar kako malenkostno je vse to v primeru z ljubeznijo matere do svojega otroka! Kolikšna je žrtev matere, ki jo položi na altar-otroka! Matil to je prva beseda, ki jo izgovore drobna mala usteca. To je prvi šepet, ki tako osreči mater, da bi ga poslušala vedno. Junaško stopa mati preko trpljenja, ko se muči in trese za svoje dete, bodisi v boleznih ali zdravju. Koliko nevarnosti nudi življenje malemu bitju. Ob materni strani pa hodi otrok varno. Mati je ona, ki uči dete hoditi. Koliko potrpežljivosti je treba, da shodi, to ve le mati.

Pride čas, ko srečna mati prekriža in blagoslovi šolarčka ter ga pošlje prvokrat v šolo. Odslej prebije vse popoldne ob svojem otroku pri knjigah, da mu lajša težave prve učenosti. Leta beže, otrok odrasča. Že ga tarejo razne skrbi. H komu se zateče v svojih težkih urah? Da, mati je ona vedno ljubeča duša h kateri se zatekamo v žalosti. Le njej se moremo iskreno razodeti, kajti ona edina, katere ljubezen je neusahljiva, nas razume, vidi nam globoko v srce in le ona nas more potolažiti in pokazati pravo pot v svet. Te pozdravlja

Nevenka Rebek, dijakinja II. a. gimn. pri Uršulinkah v Ljubljani.

Moja draga mamica. Ko smo prišli na svet, nismo znali reči besede. Malo smo dorasli in znali smo reči: »mama«. Kako sladka je ta beseda mamica. Brez mamice sploh ni mogoče živeti. Zato jo moramo ljubiti, ker mamica je samo ena tako dobra in pridna. Tudi jaz imam še svojo mamico in jo zelo ljubim. Ubogi so tisti otroci, ki nimajo več svoje zlate mamice. Kako hitro bo minila ta sladko beseda mamica moja.

Majnik Franci, učenec III. a. razreda v Zg. Šiški.

Manica:**Spet nekaj kratkega**

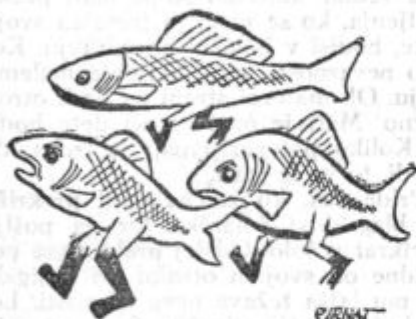
»Očka Komajnarjev, zima gre v kraj in gotovo ste tudi z vašo naduho že opravili za letos. Zato vas prosimo, povejte nam spet nekaj kratkega!«

»Hm, hm, vedno ste nad menoj, vi sitneži mali! Kaj pa vi meni daste, a?«

»Očka, če želite, jaz vam skočim po tobak!«

»Jaz vam pa sezujem čevlje!«

»In jaz vam obujem copate!«

P. J. K. M. A.

»No, no, postrežljivi ste pa, to moram pribiti! Pa naj bo. Čujte torej!

Ko sem se lansko leto mudil na potovanju, sem nekoč zašel k nekemu ribniku. Tam je stalo nekaj ljudi. Krmili so ribice s kruhom, ki so ga metali v ribnik. Tudi jaz vzajem iz žepa kos kruha. Razlomim ga na deset manjših koscev in vse vržem v ribnik. — Kaj mislite otroci, koliko rib je prišlo po tisti moj kruhek?«

»Deseti! Jelite očka, deseti!«

»Niste uganili!«

»Dvajset!«

»Tudi ne!«

»Koliko pa, očka?«

»Nobena ni prišla. A kljub temu so pojedle ves tisti moj kruh.«

»No, očka, potem so vendar morale priti!«

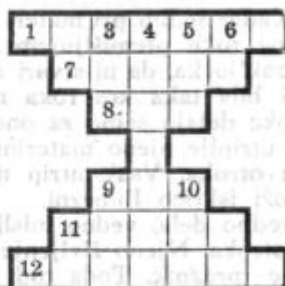
»Prišla ni nobena, pravim, ampak so vse priplavale!«

»Oj ti presneti očka! Sicer pa hvala vam! Spet vemo nekaj novega!«

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 14 zlogov: č—deč—en—iz—ka—li—liv—nec—o—se—sir—stop—šor—va 7 besed pomena: 1. telovadno povelje; 2. gnezdo nevarno-

sti; 3. slovensko dekliško oblačilo; 4. konec potoka, reke, veletoka; 5. slovenski pripovednik (*1877.); 6. temnopolt človek; 7. številka — da bodo dale začetne črke od zgoraj ustanovo, ki naj ugotavlja in ščiti, kar bodo dale končne črke od zgoraj navzdol.

Križanka

Vodoravno: 1. mesto v Hercegovini, 7. znana oseba iz Shakespearejeve drame, 8. zaimek v srbohrvaščini, 9. družinski član, 11. oblačilo, 12. del Ljubljane.

Navpično: Moško krstno ime, 4. znan slovenski pisatelj, 5. strast, 6. veznik, 9. naplačilo, 10. vzklik, 11. kratica za kraljev.

Kvadrat I

1	2	3	4
L	I	P	A
2			
3			
4			
A			

1. —; 2. odpadek pri sekanju; 3. del narodne noše; 4. mesto v Rumuniji.

Rešitev posetnice

Apotekarica
Pekova žena

